

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jus Canonicum Practice Explicatum, Seu Decisiones Casuum

Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos, & ad consuetum
Referendi modum accommodatæ. Opus Novum

Complectens alteram Decretalium medietatem, videlicet nonaginta duos
Titulos, à Titulo XX. libri III. de Feudis usque ad finem

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1734

Quæstio I. An Melander, si supervixisse, tanquam Calumniator suisset
puniendus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62204)

QUÆSTIO I.

An Melander, si supervixisset, tanquam calumniator
fuisset puniendus.

Dixeris, non potuisse I. quia nec
fuit calumniator verus, nec
presumptus; non verus, quia, licet
stimulante odio accusaverit, simul
tamen habuit alias rationes & indicia
delicti, imò odium & dolus verus,
si intervenerit, probari nequit, con-
sequenter nec puniri: non presump-
tus; licet enim defecerit in proba-
tione, processit tamen ex errore pro-
babili propter indicia verisimilia, quæ
habuit de delicto, adeoque ex justa
causa: sed taliter procedens non est
puniendus ut calumniator presump-
tus, per l. 1. §. sed non utique ff. ad S.
C. Turpill. l. 3. C. h. t. nam justa causa
excusat, sicut ab omni poena utrius-
que Juris, ita & à suspitione ca-
lumniæ; cum ex justa causa agens
non censeatur procedere ex dolo &
mala intentione, ut notat Farinac.
Prax. Crim. p. 1. l. 1. tit. 2. g. 16. n. 34.
Ite, ergo Melander non fuisset puni-
endus ut calumniator. 2. Denun-
tians, etiam privatus tantum, etsi
deficiat in probatione, si tamen aliqua
indicia suggesserit, non punitur ut
calumniator, etiam ut presumptus
tantum; ergo nec accusant, si indu-
catur quibusdam indicis ad accusan-
dum, cum denuntiatio criminalis, &
cui substituta est, accusatio pari passu
ambulent.

(R. P. Pichler Decif. T. 2.)

Verum, cum Melander huc-
usque ne quidem semiplenè proba-
verit impactum Chryfògono crimen
peculatus, & nulla apparuerit via id
melius probandi seclusa fraude, ut
calumniator presumptus saltem con-
demnari & puniri debuisset juxta
communem doctrinam; siquidem
calumniator presumptus in Jure ce-
setur esse accusator, qui in proba-
tione deficit *can. 2. §. 3. caus. 2. q. 3.*
c. 2. h. t. §. ibi gl. nam qui in Judici-
um vocat alterum, paratas habere
debet probationes, proin, si deficiat
in probatione intentati criminis, ani-
mò calumniandi litem movisse cen-
setur ac presumitur. Abb. in c. cit. n.
5. Vivian. *ibid. pr.* Vallenfis *h. t. n. 1.*
Pirhing *n. 1.* nisi nimirum ostende-
rit, se dolo caruisse; id quod osten-
dere censeatur, si v. g. attulisset in-
dicia de se sufficientia ad inquisitio-
nem specialem, vel semiplenè pro-
basset crimen, v. g. per unum testem
omni exceptione majorem, vel duos
testes produxisset quidem, quos cre-
debat esse habiles postea tamen reje-
ctos tanquam inidoneos &c. Quod-
si autem prævia cognitione condem-
natus fuisset tanquam calumniator,
etiam presumptus tantum, poenas
calumniatorum incurrisset, scilicet
infamiam Juris post sententiam.

*B

2. Pœ-

2. Poenam talionis seu similem illi, quam probato crimine accusatus subire debuisset; quæ tamen per consuetudinem abrogata est, ita ut poena sit arbitraria. 3. Obligatio solvendi expensas litis, & omnia damna, quæ accusato ex improba accusatione obvenerunt, ei refarciendi, *can. 2. can. 3. Sc. 2. cit. l. fin. C. h. t. l. fin. C. de Accusat. l. 3. ff. ad S.C. Turpil. l. 1. § 4. ff. de his, qui not. infam. l. fin. C. de Fructib. § litium expens. Confit. Caroli V. Criminal. art. 12.* nam in ordine ad poenas non distinguunt Jura inter calumniatorem verum & præsumptum.

3. Opposita non urgent. Non primum, quia, licet convinci & condemnari propter occultum odium, quo stimulante accusavit, tanquam verus calumniator ratione doli aperti non potuisset, tamen, quia deficit in probatione, & arbitrio Judicis nec semiplenè objectum crimen probavit, nec tam verosimilia adduxit indicia, quæ sufficissent ad inquisitionem specialem, condemnari secundum Jura potuisset tanquam calumniator præsumptus & puniri ratione doli præsumpti. Non secundum; Vel enim denunciator bona fide

suggestit indicia vera, & quæ probare potuit (sive dein fuerint talia, quæ Judicem movere potuissent ad specialem inquisitionem, sive non, de quo judicare debet Jdex); vel mala fide suggestit indicia falsa, & quæ postmodum probare non potuit? si prius, liber est à poena calumniatoris præsumpti, quia denuntians non se obligat ad probandum crimen, sicut accusans (per hoc enim inter alia differt denuntiatio Criminalis ab Accusatione) sed solum ad verificanda indicia suggesta, qualiacunque fuerint; si posterior, tunc pariter præsumitur calumniator esse, & hoc ipso, quod non probet & non verificet suggesta indicia, denuntiasse dolo & mala fide, adeoque ut calumniator præsumptus regulariter puniendus venit, sed arbitrariè. Text. & DD. *in c. 2. h. t. can. 3. cit. § l. 3. l. fin. C. eod.* Hoc autem procedit de denunciatore privato; nam publicus, seu Fiscalis, ad denunciandum publicè deputatus, *Ambr. Klager*, non ita punitur, quia ob necessitatem officii denuntiat; nisi obque omni probabilitate ac temere aliquem denuntiasse deprehendatur, per l. 6. ff. de custod. & exhib. reor. Engel tit. de accusat. n. ult.

— 33) o (33 —

33

QUE